

Spectacolul a constituit o surpriză deoarece alături de actorii străini ni s'au înfățișat pe scenă și un șir de actori români cari au recitat versurile lui Hugo în traducere românească. Apariția alternativă a actorilor francezi și români a însemnat un fel de confruntare destul de primejdioasă de altfel pentru aceștia din urmă. Publicul a înțeles însă pe deplin situația și a susținut și răsplătit deopotrivă pe oaspeți și pe gazde. Deaceia, deși extrem de emoționați, atât d-nii Valentineanu și T. Manolescu cât și doamnele Agepsina Macri-Eftimiu și L. Popovici au nuanțat minunat versurile recitate și nu au fost cu nimic mai prejos decât camarazii lor francezi cari însă au dovedit că sunt în stare să ridice arta recitării pînă la culmi pe care le socoteam inaccesibile.

Isbînda lui Enescu

Tot săptămîna trecută Bucureștii a fost, ași spune, teatrul spiritual al unui eveniment mult timp așteptat: reprezentarea operei „Oedipe” de Enescu pe scena Operei Mari din Paris.

Cu cîteva zile înainte de prima reprezentație, atunci cînd s'a știut că totul era gata pentru început, o febră ciudată a cuprins cercurile noastre muzicale. La „Capșa” și la „Corso” au prins a se forma grupuri în jurul criticilor muzicali, pînă atunci stingheri, iar atenția generală s'a polarizat brusc în jurul acestui nou subiect de conversație. În urmă, tot orașul s'a trezit dintr'odată discutînd în contradictoriu șansele lui Enescu și făcînd pronosticuri ca la curse.

Din fericire, Enescu se bucură de atîtea simpatii, e atît de mult admirat și prețuit, încît pesimiștii și răuvoitorii au fost repede siliți să tacă, iar optimismul și entuziasmul au luat locul îndoielii. Insuflețirea și siguranța în izbînda lui Enescu a devenit atît de mare încît au fost Bucureșteni care n'au stat la îndoială să facă drumul la Paris numai pentru a lua parte la acest eveniment.

„Oedipe” nu înseamnă numai încoronarea unui mare muzicant ci și o afirmare strălucită a școlii muzicale românești. De mult timp așteptam cu nerăbdare și nu fără oarecare îngrijorare rodul acesta al unei munci căreia Enescu i-a consacrat toate resursele lui sufletești și toată energia timp de cincisprezece ani încheiați. O neizbîndă a operei „Oedipe” n'ar fi însemnat numai o crudă lovitură pentru Enescu, și poate chiar încheierea carierei sale, ci ar fi constituit în același timp renunțarea definitivă a muzicii românești la orice năzuință către marile creații.

Iată de ce izbînda lui Enescu trebuie să ne bucure îndoit și iată de ce îi datorăm îndoită recunoștință.

București, Martie.

Emil Țoliu.

Dela «Cercul Ieșenilor» din București

Sîmbătă 14 Martie „Cercul Ieșenilor din București” a continuat seria ședințelor sale sub președinția D-lui Prof. Gr. Trancu-Iași, conferențiarul zilei fiind D-l Prof. Dr. Obreja.

D-l Prof. Dr. Obreja a făcut evocări duioase ale Ieșilor din vremea de acum șapte decenii.